

ACTUALITĂȚI DIN TEATRELE DE OPERAȚII

INTERVIU CU PSIHOLOGUL B. 151 I. „LUPII NEGRI”, locotenent Mirela DRACINSCHI

Maior Cristina IACOBUȚ: *Este prima misiune de acest fel la care participați. Cum vă raportați acum, la jumătatea misiunii, la așteptările și obiectivele formulate înainte de plecarea în teatrul de operații?*

Lt. Mirela DRACINSCHI: Într-o încercare de detașare și făcând bilanțul la jumătatea perioadei de dislocare pot afirma că o parte dintre așteptările formulate la debutul misiunii au fost îndeplinite. Mă refer aici la provocările diferite cu care urma să mă confrunt pe parcursul misiunii. În mintea mea aveam o idee cu privire la solicitări, la problemele comune din celelalte misiuni, deoarece am făcut parte din comisiile de evaluare psihologică post-misiune cât și din experiența împărtășită de ceilalți colegi care au activat în misiunile anterioare în Afganistan sau Irak. De un lucru sunt însă sigură și acum: de faptul că indiferent câte obstacole am întâmpina, câte frustrări am putea aduna în acest interval de timp, trebuie să continuăm să ne facem datoria așa cum știm noi mai bine fiecare pe funcția pe care o îndeplinim.

Ca persoană cred că am conștientizat și am acceptat o serie de limite și slăbiciuni personale și am reușit să mă confrunt cu ele, călîndu-mi răbdarea și sensibilitatea.

Mr. C. I.: Ce abilități și caracteristici personale sunt necesare unui psiholog pentru a activa într-o misiune de lungă durată?

Lt. M. D.: În cei patru ani și jumătate de când lucrez cu B. 151 I. „Lupii Negri” am realizat că valoarea, imaginea personală, comunicativitatea, respectul față de oameni și, nu în ultimul rând umorul, sunt caracteristici importante pentru psiholog ca profesionist. Cu atât mai mult într-un teatru de operații se adaugă curajul temperat de raționament, acela de a te expune riscului cu conștiința datoriei de militar cât și sacrificarea pentru 6 luni a vieții de familie și a habitusurilor. În schimb misiunea îți oferă posibilitatea de a-ți cunoaște mai bine colegii (știm doar că adevărata personalitate se dezvăluie în situații critice), de a le oferi suport atunci când au nevoie și de ce nu, de a aduna „material” pentru propriile insomnii.

Mr. C. I.: Care au fost prioritățile de cunoaștere și asistență psihologică în prima parte a misiunii?

Lt. M. D.: Ca profesionist pot aprecia că în activitatea de cunoaștere și asistență psihologică accentul a fost deplasat către componenta profilactică și educativă, având în vedere selecția psihologică riguroasă pre-misiune, cât și experiența acumulată în teatrele de operații de militari batalionului. Astfel, ca repere s-au situat în mod constant activitățile de consiliere de grup, de susținere a moralului prin ședințe săptămânale, separat cu comandamentul și fiecare subunitate în parte. O altă orientare a activității a vizat consultanța acordată comenzii batalionului în diferite contexte privitoare la climatul organizațional. Cred că un rol important în reușita misiunii l-ar putea ocupa educația în spiritul unor relații intragrupale consistente și armonioase în sens adaptativ la situația conviețuirii în comun o perioadă apreciabilă de timp.

Mr. C. I.: Ce apreciere ați face la această etapă de bilanț intermediar la jumătatea misiunii?

Lt. M. D.: Consider că la acest moment am resursele necesare de a continua misiunea de psiholog militar aici în Afganistan și îmi rezerv curiozitatea de a descoperi provocările ulterioare. De altfel, aș putea spune că sunt chiar fericită dacă nu voi fi solicitată la maximul capacităților mele, acest lucru însemnând că militarii sunt, ca și până acum, apți din punct de vedere psihologic să desfășoare misiunile care le sunt ordonate.

Mr. C. I.: Aveți recomandări pentru militarii ce urmează să participe la o nouă misiune?

Lt. M. D.: În primul rând să-și construiască curajul necesar pornirii demersurilor în vederea participării la o misiune tip coaliție, convinși fiind că aici se evaluează adevărata măsură a pregătirii militare, fizice și psihice.

În al doilea rând, îi asigur de faptul că achiziția cea mai valoroasă pe termen lung este călîrea propriei personalități prin limitele și obstacolele întâmpinate și nu cea financiară care ne motivează pe toți inițial.

Și, nu în ultimul rând, aș vrea să le transmit credința mea că fiecare dintre noi avem resursele necesare pentru a ne confrunța cu solicitările deosebite ale unei misiuni, neuitând de vorba românului: „Nu-i da omului cât poate duce”. Și sunt convinsă că toți militarii români pot „duce multe” pentru reușita misiunilor internaționale.

Maior Cristina Iacobuț, O.R.P. al B 151 I. „Lupii Negri”